

[Ninn-Hansen.]

konservative folkeparti. Og når jeg minder om, hvad venstre dengang skrev om dette punkt, så gør jeg det, fordi det er godt skrevet, og det, der står, kunne næsten indgå som en udtalelse fra fem partier i den udvalgsbetænkning, vi har afgivet. Når vi ikke kan gøre det, er det, fordi man i skrivelsen taler om et stort flertal, og vi ved ikke, om det er til stede.

Man har gjort rede for udviklingen på arbejdsmarkedet i den sidste tid og skriver så:

»På denne alvorlige baggrund er det nødvendigt at slå bremserne i og at gøre det nu. Denne opgave kan regeringen og folketinget ikke vise fra sig.

Venstre går ud fra, at regeringen straks standser konflikterne på livsvigtige områder. Venstre opfordrer regeringen til dernæst at samle et stort flertal i folketinget om gennemførelsen af et midlertidigt pris- og lønstop, der skal gælde, indtil de nye overenskomster er afsluttet. Et sådant pris- og lønstop vender sig ikke mod nogen enkelt befolkningsgruppe. Det stiller tværtimod os alle over for nødvendigheden af at give afkald på stigninger i priser og lønninger i de kommende tre måneder. Det vil forhindre, at fortsat lønhamstring gør enhver omkostningspolitik illusorisk, og det vil sikre, at de nye overenskomster kan forhandles færdige i en periode fri for stærke prisstigninger og ulovlige konflikter på arbejdsmarkedet.«

Jeg tror ikke, der er noget medlem af de fem partier, der igennem en halv snes dage har virket for at opfylde venstres tanker, der ikke kan skrive under på dette.

Der har jo været denne halve snes dage, så venstre havde haft mulighed for, hvis deres tanker adskilte sig stærkt fra vore, at fortælle, hvordan forslaget skulle være.

Der er nogle, der siger: ja men dette er ikke fuldt ud et løn- og prisstop, og det er rigtigt. Men det er mit indtryk, at det ønskede venstre heller ikke. Man ønskede ikke det fuldstændige lønstop. Man ønskede vel noget i retning af det samme, som venstre regeringen gennemførte i januar måned 1974. Man ønskede vel noget af det samme, som VKR-regeringen gennemførte i 1970 og fastholdt, ikke i 3 måneder, men i 6 måneder. Jeg mener ikke, at der på de prismæssige områder er afgørende forskelle imellem de to forslag. Jeg ved, at det kan virke hårdt, og jeg vil gerne bede handelsministeren udtale sig om, hvorvidt den administration, der kan virke

hårdt i tilfælde, hvor nogle har fået en forhøjelse og andre ikke har nået det, er en administration, der ligger på linje med den, man havde for 1974-loven. Jeg vil gerne høre, om man vil følge det samme, som man gjorde i 1974, i disse tilfælde, hvor man skal gribe ind over for en prisdannelse, der kan være forskellig i to forretninger, og hvor de pågældende ikke selv kan gøre for det.

Jeg ved også, man vil hævde, at der er for lidt lønstop. Jeg har også set i aviserne, at man siger: ja men det er arbejdsgiverne, der kommer til at bære det. Jeg er nødsaget til at spørge: ja men hvem ellers? Vi har et privatøkonomisk samfund. Det vil dog altid være arbejdsgiveren, der kommer til at stå som den part, der skal forhandle løn. Hvem ønsker man ellers det skal være? Ønsker man, at staten skal fastsætte lønningerne her i landet, så skal man bare sige til. Jeg vil regne det for uhyre farligt, og derfor må det selvfølgelig være arbejdsgiveren, der kommer til at bære ansvaret for løndannelsen. Men man kan give ham nogen bistand. Man kan give ham bistand i form af denne lovgivning, hvor man siger, at det ikke kan indregnes i priserne, og så vidt jeg har forstået henvendelserne fra en række erhvervsdrivende i den tid, der er gået siden augustforliget, er de jo gået ud på dette: augustforliget var godt nok, men I må hjælpe os til, at vi kan få styrke til at afvise kravene, så vi ikke glider. Og det er jo det, der sker med denne lovgivning.

Jeg skal ikke bruge tiden til at læse kommentarerne til lovforslagets § 11, men gøre opmærksom på den besvarelse, arbejdsministeren har givet på spørgsmål 6 i udvalget, og som jo klart viser, at også her har man fra arbejdsgiverens side fået et våben i hånd, som man kan anvende. Derfor mener jeg, dette er en opfyldelse, en generel opfyldelse, af venstres krav. Dette er en bistand til dem, der har sagt: lad os nu sørge for, at augustforliget kan holdes, ved at I hjælper til med, dels at vi ikke får flere omkostninger, dels at vi kan sige nej og ikke risikerer, at der er en hel masse andre, der går rundt og siger ja, så vi ikke kan holde vores front. Og det er jo det, der sker.

Med hensyn til omkostningerne synes jeg, man skal være opmærksom på, at selv om en arbejdsgiver kan komme til at dække noget, han er forpligtet til, som hr. Hilmar Baunsgaard sagde ved første behandling, uden at han